

Nicolae Bretan

LUCEĂFARUL

Ópera en un acto, prólogo y epílogo

(estrenada el 2 de febrero de 1921)

Libreto

Nicolae Bretan

libretos
e
ÓPERA
.es

Colección
LIBRETOS DE ÓPERA

Título original: *Luceăfarul*
de Nicolae Bretan

Música de Nicolae Bretan

Publicado por:

libretosdeÓPERA.es
www.libretosdeopera.es

© de la traducción: Aitor Laiseca, 2001

© de esta edición: **libretosdeÓPERA.es** 2023

Bajo las sanciones establecidas por las leyes,
quedan rigurosamente prohibidas, sin la autorización
por escrito de los titulares del copyright, la reproducción total
o parcial de esta obra por cualquier medio o procedimiento mecánico
o electrónico, actual o futuro –incluyendo las fotocopias y la difusión
a través de Internet– y la distribución de ejemplares de esta
edición mediante alquiler o préstamo público.

Identificador de Certificado Registro Safe Creative: 2311246206384-5GRY5A

© Todos los derechos reservados

Personajes

EL LUCERO DEL ALBA	tenor
EL ARCÁNGEL MIGUEL	bajo
LA DAMA DE COMPAÑÍA	mezzo-soprano
LA HIJA DEL REY	soprano
EL BARQUERO	tenor
EL PAJE	bajo
COROS	
Coro de Estrellas	

PROLOG

Motto: «Ceeace vrea să strălucească, trebuie să rabde să ardă.» (Anton Wildgans)

Scena reprezintă cerul, de culoare albastru-închis.

La ridicarea cortinei, lucește pe cer numai Luceafărul. Treptat astrul apare într-o formă umană, cu deosebirea că are aripi mari de înger. Costumul lui este o viziune de argint, accentuată cu aur. El poartă ghete argintii și un brâu de aur. O aureolă aurie încercuiește lungul său păr blond. El stă nemișcat printre nori, cu mâinile întinse, cufundat într-o fierbinte rugăciune.

(Corul Stelelor devine treptat vizibil. Din străfundul cerului albastru-închis, stele încep să licăriască una câte una deasupra capului coriștilor, dând iluzia unei scânteitoare nopți înstelate.)

CORUL STELELOR
(devine treptat vizibil)

Osana! Osana!

PRÓLOGO

Motto: «Lo que desea resplandecer, debe sufrir consumirse». (Anton Wildgans)

La escena representa los cielos de color azul profundo.

Al alzarse el telón, El Lucero del Alba brilla, solo, en el firmamento. Aparece poco a poco bajo forma humana, pero con grandes alas de ángel; su ropa es una visión de plata realzado de oro. Lleva calzado de plata y un cinturón de oro. Una aureola dorada ciñe sus largos cabellos rubios. Se mantiene inmóvil entre las nubes, los brazos abiertos, sumido en ferviente oración.

(El Coro de estrellas comienza a hacerse visible. En el cielo azul profundo, de una en una, chispean y brillan sobre las cabezas de los coristas, creando la ilusión de una brillante noche estrellada.)

CORO DE ESTRELLAS
(haciéndose poco a poco visible)

¡Hosanna! ¡Hosanna!

(Lumina se intensifică.)

LUCEAFĂRUL

Din haos, Doamne, am apărut
Și m-aș întoarce-n haos...
Și din repaos m-am născut,
Mi-e sete de repaos.

O, cere-mi, Doamne, orice preț,
Dar dă-mi o altă soartă,
Căci tu izvor ești de vieți...

De greul negrei veșnicii,
Părinte, mă dezleagă
Și lăudat pe veci să fii
Pe-a lumii scară-ntreagă.

Reia-mi al nemuririi nimb
Și focul din privire,
Și pentru toate dă-mi în schimb
O oră de iubire.

(Lasă să-i cadă brațele încet. Arhanghelul Mihail apare stând deasupra unui nor masiv. El poartă o manta de argint cu o cruce pe piept și este înarmat cu o spadă, un scut lungi și o lance lungă. Are păr castaniu și aripi lungi de înger.)

ARHANGHELUL MIHAIL

Hyperion, ce din genuni
Răesai c-o-ntreagă lume,
Nu cere semne și minuni
Care n-au chip și nume;

Tu vrei un Om să te socoți,
Cu ei să te asameni?
Dar piară oamenii cu toți,
S-ar naște iarăși oameni.

(La claridad se intensifica.)

EL LUCERO DEL ALBA

Nacido, Señor, de este caos,
devuélveme al caos...
y nacido fuera del descanso eterno,
te ruego otra vez por el descanso.

Oh, pídemme, Señor, lo que quieras,
pero cambia mi suerte ahora,
de la fuente de la vida tú eres rey...

¡De la pesada, oscura eternidad,
Padre, libérame!
Alabado serás por siempre
y ensalzado a través del mundo.

Recupera mi nimbo eterno,
Dios todopoderoso,
y dame a cambio, te lo ruego
una hora de amor humano.

(Deja caer los brazos. El arcángel Miguel aparece encima de una nube maciza. Viste un manto de plata con una cruz en el pecho y está armado con espada, escudo y una larga lanza. Tiene cabellos morenos y largas alas de ángel.)

EL ARCÁNGEL MIGUEL

Hiperión, que de las profundidades
fuiste creado lleno de luz,
no pidas milagros o signos,
que no tienen sentido ni nombre.

¿Quieres convertirte en Hombre,
semejante a todos?
Si todos los hombres murieran,
volverían a renacer como hombres.

Ei doar au stele cu noroc
 Și prigoniri de soarte,
 Noi nu avem nici timp, nici loc
 Și nu cunoaștem moarte.

Din sânul veșnicului ieri
 Trăiește azi ce moare;
 Un soare de s-ar stinge-n cer,
 S-aprinde iarăși soare.

Părând pe veci a răsări,
 Din urmă moartea îl paște,
 Căci toți se nasc spre a muri
 Și mor spre a se naște.

Iar tu, Hyperion, rămâi
 Oriunde ai apune...
 Tu ești din forma cea dintâi,
 Ești veșnică minune.

Și pentru cine vrei să mori?!
 Întoarce-te, te-ndreaptă
 Spre-acel Pământ rătăcitor
 Și vezi ce te așteaptă.

(Dispare.)

CORUL STELELOR

Luceafăr blând,
 Privirea-ndreaptă
 Spre acel Pământ!
 Osana ție, soarele dreptății!

Răsărit-ai lumii lumina cunoștinței.
 Te preamărim pre tine, răsăritul cel de sus,
 Dumnezeule atotputernic și-atotștiutor!
 Aleluia!

*

Una buena estrella o un desventurado destino
 es el único destino de los humanos,
 mientras que nosotros no tenemos tiempo ni lugar
 y no puede golpearnos la muerte.

Lo que del pasado proviene,
 al expirar renacerá,
 y si un sol se extinguiera,
 un nuevo sol subiría al cielo.

El sol que cada mañana se levanta,
 a la muerte entrega su espíritu,
 porque todo lo que nace muere
 y todo lo que muere revive.

Pero tú, Hiperión, nunca declinas,
 sublime milagro de la noche,
 mantienes tu lugar en el cielo,
 maravilla de todos los tiempos.

¿Y tú quieres morir?
 Vuélvete, mira abajo,
 y ve lo que en la descarriada Tierra
 la vida te reserva.

(Desaparece.)

CORO DE ESTRELLAS

¡Dulce Lucero del Alba,
 echa una mirada abajo
 sobre esa descarriada Tierra!
 ¡Hosanna a ti, sol de justicia!

¡Que diste al mundo la luz del conocimiento!
 ¡A Dios todopoderoso y omnisciente,
 noble luz, alabamos todos!
 ¡Aleluya!

*

ACTUL

Scena reprezintă o arcadă mare a curții împăratului din povești, situată la Marea Marmara. E seară. Pe cer un singur astru luminează intens. Este Luceafărul.

Fata de Împărat, absorbită în contemplarea Luceafărului, stă întinsă pe o bancă. Banca este acoperită cu tapiserii luxoase și piei albe pe care sunt împrăștiați trandafiri roșii. Fata de Împărat se joacă cu un singur trandafir. La picioarele ei, stă Dama de Curte cu lira ei. Șapte fete dansează o pantomimă în care se arată că Fata de Împărat e îndrăgostită de Luceafăr, dar el fiind foarte departe, ea este întotdeauna tristă.

DAMA DE CURTE

(ciupind corzile lirei, începe să cânte)

Un cântec! Ascultă acum cântecul meu:
Eu pe note, melodie potrivit-am
Ca să spună un basm minune.
El spune lumii dorul tău: Luceafărul.

A fost odată ca-n povești,
A fost ca niciodată,

ACTO

La escena reprezintă una terasă curvă în palatul unui rege de basm de hadas, pe marea de Marmara. Este noapte. În cerul este doar o stea. Este Luceafărul.

La Hija del rey está acostada en un lecho, sumida en la contemplación del Lucero. El lecho está cubierto de lujosas alfombras y blancas pieles, con rosas rojas encima. La Hija del rey juega con una. Su Dama de compañía está sentada a los pies del lecho, con su arpa. Siete danzarinas representan una pantomima: la Hija del rey está enamorada del Lucero del Alba, pero como está muy lejos, la joven siempre está triste.

LA DAMA DE COMPAÑÍA

(pulsando las cuerdas de su arpa, comienza a cantar)

¡Una canción! Escucha mi canción:
con frases y melodías arreglo
un maravilloso y extraño cuento.
El de la Princesa y el Lucero del Alba.

Había una vez, como decía la gente
en los cuentos de hadas de antaño,

Din rude mari împărătești,
O prea frumoasă fată.

Și era una la părinți
Și mândră-n toate cele,
Cum e Fecioara între sfinți
Și luna între stele.

Privea în zare cum pe mări
Luceafărul străluce,
Pe mișcătoarele cărări
Corăbii negre duce.

Cum ea pe coate-și răzima
Visând ale ei tâmpile,
De dorul lui și inima
Și sufletu-i se împle.

FATA DE ÎMPĂRAT

Odat' vorbind cu el în somn,
Simt glasu-mi cum suspină:
O, dulce-al nopții mele domn,
De ce nu vii tu? Vină!

(Deodată, copleșită de bucurie, se ridică.)

M-a ascultat tremurător
Și s-a aprins mai tare,
S-a aruncat fulgerător,
S-a cufundat în mare...

*(cu brațele deschise, într-o reverie, re-
învind ceea ce s-a petrecut ca și cum s-ar
petrece în prezent)*

Și apa unde-a fost căzut
În cercuri se rotește
Și din adânc necunoscut
Un mândru tânăr crește.

(închide ochii)

una doncella real nacida de alta cuna,
de gracia y encanto indecible.

Era hija única de sus padres,
más allá de lo comparable,
como la dulce Virgen entre los santos,
como la Luna entre las estrellas, era encantadora.

Mira cómo en los mares distantes
el Lucero difunde sus rayos
y conduce a los negruzcos, cargados barcos
por sus húmedos, movedizos caminos.

Y cuando ella, soñadoramente, apoya la cabeza
sobre sus manos blancas como la nieve,
su alma está henchida de amor por él
y su corazón se expande de amor.

LA HIJA DEL REY

Mientras dormía profundamente en mi habitación,
exhalé un profundo suspiro:
Oh, gentil soberano de mi tormento,
¿por qué no vienes? ¡Ven!

(de pronto abrumada de alegría, se levanta)

Escuchándome trémulo
Brillando cada vez más,
se sepultó con toda su fuerza
y se arrojó al mar...

*(con los brazos abiertos, en una ensoñación,
reviviendo lo sucedido como si estuviera
ocurriendo ahora)*

El agua donde cayó formó
ondas y de allí
de la misteriosa profundidad
saltó un apuesto joven.

(cierra los ojos)